

Arrest

nr. 61 123 van 9 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VROMBOUT, die loco advocaat W. GARDIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Waar verzoeker voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vraagt, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift werd ingediend voor 1 april 2011, het ogenblik waarop de wettelijke bepalingen betreffende het rolrecht van kracht werden, waardoor voor onderhavige procedure voor de Raad geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure dus kosteloos is.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Georgisch staatsburger van Georgische origine en bent afkomstig uit Tbilisi (Georgië). Daar woonde u met uw moeder, zus en grootmoeder. U beëindigde het hoger secundair onderwijs, maar werkte niet in Georgië.

Op 25 juli 2008 ging u op bezoek bij uw neef A. M. (...), eveneens Georgisch staatsburger van Georgische origine (O.V. 6.659.843), die in Dzartsemi (regio Zuid-Ossetië) woonde. In augustus 2008 brak de oorlog uit in Zuid-Ossetië. Op 8 augustus 2008 brachten vrienden van uw neef, die van Ossetische origine waren, jullie per wagen naar Java. Daar was het rustiger dan in Dzartsemi en zodoende bleven jullie daar met zijn allen tot 15 augustus 2008. Op die dag brachten diezelfde vrienden jullie naar Tirdznisi, van waar u en uw neef naar Tbilisi wilden reizen. Kort nadat jullie waren afgezet, werden u en uw neef gestopt door Georgische militairen. Ze vroegen jullie documenten en waren daarbij heel ruw. Ze namen jullie mee naar een voor u nog steeds onbekende plek. Kort na jullie aankomst werden jullie van elkaar gescheiden. U belandde in een cel en werd regelmatig ondervraagd over wat u precies in die conflictzone had gedaan. U werd ervan beschuldigd de Osseten en de Russen te hebben geholpen bij het plunderen van de huizen van rijke Georgiërs in Dzartsemi en de omgeving daarrond én van het geven van informatie over onder andere de Georgische blokposten aan de Osseten. Men wilde u dit doen bekennen door u mentaal, verbaal en fysisch onder druk te zetten, maar u weigerde verklaringen af te leggen of zaken te ondertekenen. Ze bedreigden daarbij ook uw familie. U werd zo ernstig mishandeld dat u tijdens uw vasthouding door een dokter verzorgd moest worden. Nadien werd u minder geslagen. Na drie maanden werd u op een dag naar de rechtbank gebracht. Daar werd geoordeeld dat u mocht worden vrijgelaten, omdat u niets bekende en er geen bewijzen waren gevonden ten aanzien van u.

U keerde na uw vrijlating naar huis, maar bleef problemen kennen met de Georgische autoriteiten. U werd immers vaak gecontroleerd door de districtspolitie, hetzij op straat, hetzij in uw eigen huis. U was van mening dat uw telefoon werd afgetapt. Daarnaast werd u in de periode tussen uw vrijlating en uw vertrek naar België een dertigtal keer meegenomen naar het politiebureau. U werd telkens voor een uur of iets langer vastgehouden en dan zonder meer vrijgelaten. Bij al deze gebeurtenissen werd u steeds uitgescholden voor landverrader. Omdat deze problemen bleven duren, besloot u uw land van herkomst te ontvluchten.

Op 15 juli 2010 verliet u Georgië, samen met uw neef A. (...), en reisde per vliegtuig naar Minsk (Wit-Rusland). Daar vonden jullie iemand, die jullie met zijn vrachtwagen naar België wilde voeren. Hij nam jullie paspoorten af en plaatste jullie in de laadruimte van zijn vrachtwagen. Op 22 juli 2010 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw identiteitskaart en geboorteakte. Ongeveer twee weken na uw vertrek werd er bij u thuis een convocatie op uw naam afgeleverd. Omdat u niet inging op deze convocatie, kreeg uw moeder enkele dagen later bezoek van de politie, die naar u op zoek was. Uw moeder vertelde hen dat u Georgië had verlaten.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft uit vrees voor uw leven. Toen u en uw neef A. M. (...) (O.V. 6.659.843), na het uitbreken van het conflict in Zuid-Ossetië, op 15 augustus 2008 door Ossetische vrienden naar het dorp Tirdznisi werden gebracht, werden jullie kort daarop opgepakt door Georgische militairen. Jullie werden beiden gedurende drie maanden opgesloten en beschuldigd van landverraad. Omdat jullie niets bekenden en er geen bewijzen waren tegen jullie, werden jullie vrijgelaten. Echter, ook daarna kenden u en uw neef veel problemen met de autoriteiten. U werd zeer vaak gecontroleerd, kreeg thuis het bezoek van de districtspolitie en werd tot aan uw vertrek naar België nog een dertigtal keer vastgehouden op het politiebureau. Omdat deze problemen bleven duren, besloot u Georgië te verlaten.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

In de eerste plaats moet worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de door u vermelde problemen. U verklaarde dat u, nadat u op 15 augustus 2008, door Georgische militairen was gearresteerd, gedurende drie maanden werd vastgehouden. U werd ervan beschuldigd de Osseten en de Russen te hebben geholpen bij het plunderen van de huizen van rijke Georgiërs in die regio én van het geven van informatie over onder andere de Georgische blokposten aan de Osseten. Men wilde u dit doen bekennen door u mentaal, verbaal en fysisch onder druk te zetten, maar u weigerde hierover verklaringen af te leggen of zaken te ondertekenen (CGVS p. 8-9). Op een dag werd u van het gebouw waar u werd vastgehouden naar een rechtbank gebracht, waar u werd vrijgesproken. U verklaarde dat er documenten werden opgesteld, die vermeldden dat u onschuldig was maar kon zich niet herinneren of u die zelf ook ondertekende. U kreeg deze documenten niet mee, noch deed u achteraf enige moeite om deze documenten te bekomen. Gezien het belang van deze vasthouding in

uw hele asielaanvraag, is het ontbreken van dergelijke documenten dan ook zwaarwichtig. Dit des te meer, gezien u ook tijdens uw verblijf in België geen enkele poging ondernam om documenten omtrent uw vasthouding te bekomen, om op die manier uw asielaanvraag te ondersteunen.

Hierbij aansluitend dient ook te worden opgemerkt dat u niet eens wist voor welke rechtbank u precies moest verschijnen. U kwam immers niet verder dan 'als ik me niet vergis, in het Digomi district' te Tbilisi. U bleek evenmin op de hoogte door welke instantie of waar u precies werd vastgehouden (CGVS p. 10). Dat dergelijke zaken voor u niet duidelijk waren op het moment van uw vasthouding is eventueel nog aannemelijk. Maar dat u zich bij uw vrijlating of in de periode die daarop volgde niet informeerde over deze – volgens uw verklaringen toch illegale - detentie, waarbij u ernstig mishandeld zou geweest zijn, is allerminst aannemelijk. Dit des te meer, gezien u verklaarde dat u als gevolg van deze vasthouding nog tot vlak voor uw vertrek problemen zou gekend hebben in Georgië. Het is bovendien ook opmerkelijk dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken tot twee keer toe aangaf dat u gedurende twee maanden werd vastgehouden (Vragenlijst CGVS p. 2), terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat u gedurende ongeveer drie maanden vast zat (CGVS p. 8). U kon evenwel de exacte datum van uw vrijlating niet geven (CGVS p. 10). Overigens paste ook uw neef A. (...) zijn verklaringen aan: ook hij zei op het Commissariaat-generaal dat hij in totaal drie maanden had vastgezeten, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard dat hij gedurende twee maanden werd vastgehouden (CGVS M. A. (...) p. 3, Vragenlijst CGVS M. A. (...) p. 2).

Er moet verder ook worden vastgesteld dat uw verklaringen over de problemen die u kende na uw vrijlating onaannemelijk vaag zijn. Niet alleen verwees u naar uw vermoeden dat uw telefoon afgetapt werd in de periode na uw vrijlating. U verklaarde ook dat u veelvuldig gecontroleerd en bezocht werd door de districtspolitie in de periode tussen november 2008 en uw vertrek in juli 2010. U werd ook verschillende keren meegenomen naar het politiebureau, waar u gedurende één of meerdere uren werd vastgehouden (CGVS p. 10-11). U bleek echter niet zeker van het aantal keer dat u werd meegenomen en kon evenmin duiden wanneer u precies voor het laatst werd meegenomen. U kwam immers niet verder dan 'ongeveer een maand voor mijn vertrek, werd ik weer gecontroleerd' (CGVS p. 11). Het is weinig geloofwaardig dat u dermate vaag blijft over deze elementen, gezien u verklaarde dat deze voor u de aanleiding vormden om uw land te verlaten. U vermeldde daarnaast ook een convocatie, die uw moeder ongeveer twee weken na uw vertrek ontving van de politie (CGVS p. 3). Ook dit document laat u na voor te leggen in het kader van uw asielaanvraag. Nochtans bent u in de mogelijkheid om dit en ook andere documenten te bekomen, aangezien u verklaarde vanuit België contact te onderhouden met uw familie, waaronder uw moeder die in Georgië verblijft (CGVS p. 2-3).

Tenslotte dient te worden geoordeeld dat uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg naar België niet geloofwaardig zijn. U verklaarde dat u samen met uw neef A. (...) per vliegtuig van Tbilisi naar Minsk (Wit-Rusland) reisde. Daar stapten jullie in een vrachtwagen, die jullie tot België voerde. U verklaarde daarbij dat jullie tot Minsk konden reizen met jullie internationaal paspoort. Dit document gaf u echter af aan de vrachtwagenchauffeur die jullie van Minsk naar België bracht en kreeg u niet meer terug (CGVS p. 4). U gaf aan dat dit geen probleem was, aangezien er na jullie vertrek uit Minsk geen controle is geweest. U verklaarde dat de vrachtwagen één keer stopte, maar dat u niet merkte of er effectief een controle gebeurde (CGVS p. 5-6). Deze verklaringen stemmen niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt immers dat er aan de buitengrenzen van de Europese Unie en ook aan de grenzen van de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke controles uitgevoerd worden. Uit deze informatie blijkt dat ook het vrachtvervoer over de weg – zoals werd medegedeeld door de Poolse Border Guards – strikt gecontroleerd wordt.

Bovendien is het opmerkelijk dat zowel u, als uw neef A. (...), op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat jullie op 20 juli 2010 uit Georgië vertrokken (Vragenlijst DVZ vraag 34, Vragenlijst DVZ M. A. (...) vraag 34), terwijl jullie beiden op het Commissariaat-generaal aangaven reeds op 15 juli 2010 uit Georgië te zijn vertrokken (CGVS p. 5, CGVS M. A. (...) p. 6). Jullie vertelden dit beiden uit eigen beweging en hadden geen verklaring voor het verschil in datums. Gezien jullie geen enkel bewijs voorleggen met betrekking tot jullie vertrek, zoals bijvoorbeeld jullie vliegtuigtickets van Tbilisi tot Minsk, en rekening houdende met het voorgaande, blijft er dan ook grote onduidelijkheid bestaan over jullie reisweg tot België en de daarbij gebruikte documenten. Dit doet uiteraard ten zeerste afbreuk aan uw geloofwaardigheid op dit punt.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten dat een einde stelde aan de vijandelijkheden. In de praktijk

blijven Russische troepen aanwezig in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Elders hebben de Russische troepen zich volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken. Bijgevolg kan er voor u, als Georgisch staatsburger van Georgische origine, op dit moment geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten, met name uw identiteitskaart en geboorteakte, bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze gegevens hier niet worden betwist, kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat in hoofde van uw neef eveneens een weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de Subsidiaire beschermingsstatus genomen werd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker gaat hierbij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Verzoeker wijst erop dat "*kleine omissies en schijnbare contradicties*" die zich mochten voordoen in het asielrelaas, "*quod non*", geenszins mogen leiden tot de conclusie dat de verklaringen van verzoeker bedrieglijk zijn. Het behoort immers tot vaste rechtspraak van de Raad van State dat indien een omstandigheid tijdens het ene verhoor wel en tijdens het andere niet wordt vermeld, dit niet noodzakelijk een tegenstrijdigheid uitmaakt. Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de waarachtigheid van het relaas niet in twijfel kan worden getrokken op basis van enkele onwetendheden die de kern van het asielrelaas niet raken, gelet op het feit dat men niet kan verwachten dat verzoeker alle exacte data uit het hoofd kent van gebeurtenissen die zich tot twee jaar geleden afspeelden. Om die reden kan de licht afwijkende vertrekdatum – een verschil van enkele dagen en dit tijdens een periode waarin verschillende feiten elkaar snel opvolgden – verzoeker niet ten kwade worden geduid.

3.2.3.2. De Raad constateert evenwel dat er geenszins sprake is van het louter niet vermelden van een omstandigheid die elders wel werd besproken. Integendeel, verwerende partij stelde vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe aangaf dat hij gedurende een periode van twee maanden werd vastgehouden (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst 28/07/2010, onderdeel 3, vraag 5, p. 2), daar waar hij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal ineens verklaarde dat hij drie

maanden had vastgezet (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 01/12/2010, p. 9). Het is volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker niet in staat zou zijn om zich de duur van deze ingrijpende opsluiting correct te herinneren – *in casu* betreft het hier zelfs een tijdsduur en geen exacte data – en dat hij deze periode tijdens een volgend interview uit vergeetachtigheid of slordigheid ineens met de helft zou verlengen.

Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker zich zou vergissen over de datum waarop hij Georgië is ontvlucht. Verzoeker gaf bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij op 20 juli Georgië had verlaten (administratief dossier, stuk 9, verklaring, vraag 34), daar waar hij tijdens het verhoor bij verwerende partij aangaf dat hij reeds op 15 juli 2010 het vliegtuig naar Wit-Rusland had genomen (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 01/12/2010, p. 5). Vermits verzoeker aan het verhoor toevoegde dat hij enkel was vertrokken omdat hij naar aanleiding van zijn problemen niet langer kon blijven, maar hij van plan is om terug te keren zo gauw de veiligheid in Georgië is verbeterd (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 01/12/2010, p. 12), kan de Raad er redelijkerwijs van uitgaan dat verzoeker zijn vertrek uit Georgië erg betreurt en als *ultimum remedium* beschouwt. Bijgevolg zou de dag waarop verzoeker besloot om Georgië te ontvluchten dermate in zijn geheugen gegrift moeten zijn dat hij bij machte is om deze datum eenduidig weer te geven. Verwerende partij kon derhalve terecht besluiten dat de vastgestelde ongerijmdheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder ondermijnen.

Waar verzoeker nog opmerkt dat bepaalde details niet tijdens het eerste gehoor naar voor kwamen omdat zo'n gehoor de nodige stress met zich brengt, dient erop gewezen te worden dat hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress impliceert, dit verzoeker niet ontslaat van de plicht zijn relaas zo volledig mogelijk uiteen te zetten. Tevens wijst de Raad erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van belangrijke feiten in het leven van een persoon die beweert ze te hebben meegemaakt – meer in het bijzonder de maandenlange opsluiting en marteling en het ogenblik waarop men definitief zijn geboorteland de rug toekeert, weliswaar in de hoop er ooit nog naar terug te kunnen keren – kan immers worden aangenomen dat ze in het geheugen van de betrokkene zouden zijn gegrift.

Verwerende partij kon derhalve terecht concluderen dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten.

3.2.4.1. Verzoeker betoogt dat verwerende partij compleet voorbij gaat aan het feit dat het grootste deel van de vragen gedetailleerd en correct werd beantwoord. Gelet op het feit dat verzoeker op illegale wijze werd vastgehouden, is het logisch dat hij van een aantal zaken niet op de hoogte werd gesteld. Zo is het bijzonder onwaarschijnlijk dat men verzoeker in kennis zou stellen van de plaats waar hij precies werd vastgehouden en dat men hem documenten zou verschaffen omtrent deze wederrechtelijke arrestatie. Er wordt dan ook overmatig belang gehecht aan het feit dat verzoeker geen documenten kan voorleggen om het asielrelaas te steunen.

3.2.4.2. Waar verzoeker opmerkt dat hij een groot deel van de vragen wel correct heeft beantwoord, dient te worden gesteld dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032), en dat de thans in de bestreden beslissing opgenomen elementen draagkrachtig zijn, omdat ze genoeglijk aantonen dat verzoekers verklaringen met betrekking tot de voorgehouden arrestaties niet geloofwaardig zijn.

Betreffende verzoekers argument dat ingevolge de illegale aanhouding het normaal is dat hij niet werd in kennis gesteld van de plaats waar hij precies werd mishandeld en wederrechtelijk werd opgesloten, wijst de Raad erop dat dit argument feitelijke grondslag mist. Immers werd verzoeker vanop de plaats van detentie overgebracht naar de rechtbank, waarvan hij stelt dat zij waarschijnlijk gelegen was in het district Digomi in Tbilisi, die hem bij gebreke aan bewijzen vrijspak en verbleef hij nog geruime tijd in Tbilisi, alwaar hij ook geregistreerd was (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en 10), waardoor hij deze plaats van opsluiting zelf had kunnen vaststellen en/of minstens achterhalen.

De vaststelling van verwerende partij dat verzoeker uitermate vaag blijft betreffende zijn oord van detentie, betreffende de instantie die hem had aangehouden en betreffende de rechtbank die hem vrijspak – deze laatste motiveringen laat verzoeker bovendien ongemoeid waardoor zij als onbetwist en vaststaand worden beschouwd – blijft derhalve onverminderd overeind.

Waar verzoeker opwerpt dat verwerende partij te veel belang hecht aan het niet kunnen voorbrengen van documenten ter ondersteuning van het relaas en er wederom op wijst dat illegale detentie met zich brengt dat geen documenten worden afgeleverd, stelt de Raad vast dat verzoeker toegeeft dat er inderdaad geen documenten werden bijgebracht die enige indicatie zouden geven dat het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaas ten onrechte zou zijn.

Verder merkt de Raad op dat verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal van 1 december 2010 zelf stelt documenten van de rechtbank te hebben gekregen eraan toevoegend *“maar ik had daar geen aandacht voor, ik was niet van plan om daar verder mee bezig te zijn. Ik wilde daar geen zaak voor aanspannen.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 10). Het argument dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker documenten zou hebben ontvangen in verband met zijn illegale vasthouding wordt aldus door verzoekers eigen verklaring weerlegd. De Raad ziet niet in hoe verwerende partij overmatig belang zou kunnen hechten aan het ontbreken van deze documenten, nu zij wel degelijk in verzoekers bezit waren en ze een belangrijk element uit zijn asielaas konden illustreren.

Verder wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en ontstentenis van een begin van schriftelijk bewijs op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaas wordt ondermijnd.

3.2.5. Betreffende de motivering dat verzoeker contact onderhoudt met zijn familie in Georgië en hij op die manier inlichtingen over de situatie aldaar kan inwinnen en eveneens de convocatie waarvan hij melding maakte zou kunnen bekomen, betoogt verzoeker dat hij zijn familie niet in gevaar wil brengen. Tijdens het interview werd reeds melding gemaakt van het feit dat verzoekers telefoon vermoedelijk wordt afgetapt. Om die reden beperken de contacten van verzoeker zich tot *“gewone ouder-kind contacten zonder dat naar de vervolging van verzoekende partij wordt geïnformeerd”*.

De Raad herhaalt evenwel dat van een asielzoeker redelijkerwijs wordt verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verdere verloop van de situatie wijst op een grove desinteresse en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielaas.

Met betrekking tot de verklaring dat zijn telefoon vermoedelijk wordt afgetapt, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft die op generlei wijze met concrete, objectieve informatie wordt gestaafd. Daarenboven merkt de Raad op dat, indien dit inderdaad het geval zou zijn, er nog voldoende andere communicatiemiddelen voorhanden zijn om contact op te nemen met het thuisfront, zoals onder meer het internet of een eenvoudige briefwisseling, hetzij rechtstreeks, hetzij via derden. Verzoeker is immers gehouden om mogelijke stavingstukken en overtuigende elementen aan te brengen (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Vermits de convocatiebrief – net zoals de documenten overhandigd bij verzoekers vrijlating – essentiële informatie aangaande het asielaas illustreert, is het niet onredelijk van verwerende partij om te verwachten dat verzoeker ernstige inspanningen onderneemt om deze te verzamelen.

3.2.6. Aangaande verzoekers argument betreffende de motivering van verwerende partij over diens reisweg dat mensensmokkelaars bijzonder driest te werk gaan, dat slechts routinecontroles aan de EU-buitengrenzen plaats vinden en dat de wijze van reizen niet bepalend is voor de grond van de zaak wijst de Raad erop dat dit om voormelde reden een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

3.2.7. Voormelde desinteresse, onwetendheden, vaagheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoeker met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

3.2.8. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan verzoekers asielaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat op 13 augustus 2008 een staakt-het-vuren tussen Rusland en Georgië werd afgesloten dat een einde stelde aan de vijandelijkheden. In de praktijk blijven Russische troepen aanwezig in de separatistische regio's Zuid-Ossetië en Abkhazië. Elders hebben de Russische troepen zich volledig van het Georgisch grondgebied teruggetrokken. Bijgevolg kan er voor u, als Georgisch staatsburger van Georgische origine, op dit moment geen reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict worden vastgesteld.”* De Raad stelt vast dat verzoeker voormelde motivering ongemoeid laat, waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT